

426

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 21 października 1948 r.

w sprawie zwinięcia studium „Szkola Nauk Politycznych“ przy Wydziale Prawa
Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

Na podstawie art. 20 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) zarządzam, co następuje:

§ 1. Zwija się studium „Szkola Nauk Politycznych“ przy Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

§ 2. Zwinięcie studium następuje w ten sposób, że w roku szkolnym 1948/49 wstrzymuje się

zapisy studentów na I rok studium, a w następnych latach na kolejne lata studium.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1948 r.

Minister Oświaty:

Stanisław Skrzyszewski

427

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 21 października 1948 r.

w sprawie przekształcenia Wydziału Prawno - Ekonomicznego
Uniwersytetu w Łodzi na Wydział Prawa.

Na podstawie art. 20 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wydział Prawno - Ekonomiczny Uniwersytetu w Łodzi przekształca się na Wydział Prawa tegoż Uniwersytetu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1948 r.

Minister Oświaty:

w z. Eugenia Krassowska

428

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 października 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji w sprawie właściwości władz powołanych do przechowywania rzeczy znalezionych w urządzeniach komunikacji publicznej oraz do poszukiwania osób uprawnionych do odbioru tych rzeczy, jako też o sposobie poszukiwań.

Na podstawie art. 66 prawa rzeczowego (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 57, poz. 319) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pod urządzenia komunikacji publicznej w rozumieniu art. 66 § 1 prawa rzeczowego podpadają:

- 1) w komunikacji kolejowej i tramwajowej — pociągi, wozy, stacje i tory w obrębie stacji, a o ile chodzi o komunikację kolejową, także tory poza obrębem stacji,
- 2) w komunikacji samochodowej i trolleybusowej — pojazdy mechaniczne oraz dworce autobusowe i trolleybusowe,
- 3) w komunikacji wodnej — statki i przystanie,
- 4) w komunikacji lotniczej — statki powietrzne i porty lotnicze.

§ 2. Władzami właściwymi w myśl art. 64 § 1, art. 65 § 1 i art. 66 § 1 prawa rzeczowego do przyjmowania doniesień o znalezieniu, do przyjmowania i przechowywania rzeczy znalezionych oraz do poszukiwania osób uprawnionych do odbioru tych rzeczy są:

- 1) w komunikacji kolejowej — kierownicy (zawodowcy) stacji,
- 2) w komunikacji tramwajowej, trolleybusowej i autobusowej miejskiej — kierownicy zażezdni (ekspedycyj),
- 3) w komunikacji samochodowej — kierownicy stacji (dorców) samochodowych,
- 4) w komunikacji wodnej — kierownicy przystani,
- 5) w komunikacji powietrznej — kierownicy (zawodowcy) portów lotniczych,

na których terenie rzecz znaleziono lub położonych na trasie przejazdu.

Znalazca rzeczy może złożyć doniesienie i rzecz znalezioną u każdego kierownika tych stacji, przystani lub portów.

Kierownik niewłaściwy przekazuje doniesienie i rzecz kierownikowi właściwemu.

§ 3. W urządzeniach komunikacji publicznej, służących do przewozu i znajdujących się w ruchu, właściwym do przyjmowania doniesień o znalezieniu i do odbioru rzeczy znalezionych jest personel obsługujący bezpośrednio podróżnych. Do przechowywania tych rzeczy i poszukiwania osób uprawnionych do odbioru właściwi są w tym

przypadku kierownicy wymienieni w paragrafie poprzedzającym.

§ 4. Rzeczy nie odebrane w przeciągu miesiąca od chwili ich znalezienia mogą być przekazane do dalszego przechowania do specjalnych składnic.

§ 5. Każdy znalazca rzeczy zgubionej w urządzeniach komunikacji publicznej ma obowiązek złożyć niezwłocznie we właściwym miejscu doniesienie o znalezieniu i oddać tam rzecz znalezioną. Personel, który przyjął doniesienie i rzecz, powinien oddać je niezwłocznie kierownikowi najbliższej stacji na trasie przejazdu.

§ 6. Kierownicy i personel, wymienieni w §§ 2 i 3, nie mogą odmówić przyjęcia doniesień o znalezieniu i znalezionych rzeczy, obowiązani są oni ponadto roztoczyć pieczę nad rzeczami pozostawionymi w urządzeniach komunikacji publicznej, a zwłaszcza przez podróżnych, tak podczas przejazdu, jak i po przybyciu do stacji krańcowej.

Rzeczy znalezione przez funkcjonariuszów przedsiębiorstwa podczas wykonywania czynności urzędowych uważane są za znalezione przez właściciela przedsiębiorstwa.

§ 7. Sprzęt wojskowy oraz rzeczy, których nabywanie i posiadanie wymaga zezwolenia władzy (broń, amunicja, materiały wybuchowe itp.), jak również materiały żrące i łatwo zapalne znalezione w urządzeniach komunikacji publicznej podlegają przekazaniu przez kierowników, wymienionych w § 2, organom bezpieczeństwa publicznego. Do właściwości tych organów i dalszego postępowania z tymi rzeczami stosuje się przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 sierpnia 1948 r. o właściwości władz, powołanych do przechowywania rzeczy znalezionych i do poszukiwania osób uprawnionych do odbioru tych rzeczy, jako też o sposobie poszukiwań (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 303). Właściwość miejscową określa się według siedziby kierownika właściwego w myśl § 2.

§ 8. Funkcjonariusz przyjmujący doniesienie o znalezieniu powinien zażądać od znalazcy podania okoliczności, które mogą przyczynić się do odszukania osoby, uprawnionej do odbioru, a zwłaszcza odnoszą się do dokładnego czasu i miejsca znalezienia.

Znalazca, który żąda znaleźnego, obowiązany jest zaznaczyć to przy oddaniu rzeczy.

Przy przyjęciu znalezionej rzeczy na przechowanie należy wydać znalazcy potwierdzenie odbioru.

§ 9. Jeżeli rzecz przyjęta na przechowanie ulega szybkiemu zepsuciu lub wymaga nadmiernych kosztów przechowania, właściwy kierownik lub zawiadowca składnicy może ją sprzedać. Cena sprzedaży wchodzi w miejsce rzeczy znalezionej.

§ 10. Właściciel przedsiębiorstwa może użytkować sumy pieniężne znalezione lub uzyskane ze sprzedaży znalezionych rzeczy.

§ 11. Rzeczy znalezione powinny być zapisywane do wykazu rzeczy znalezionych urządzonego według wzoru dołączonego do niniejszego rozporządzenia. Kierownictwo prowadzące wykaz może zarządzić wpisywanie do wykazu istotnych okoliczności dotyczących rzeczy znalezionych.

Pismo dotyczące rzeczy znalezionej należy zaopatrzyć w numer, pod którym rzecz została wciągnięta, i przechowywać je w kolejności numerów. Rzecz zatrzymuje numer wykazu także w przypadku, gdy zostanie przekazana na składnicę, bez względu na to, czy otrzyma tam nową numerację.

§ 12. Kierownictwo właściwe spowoduje wywieszenie na każdej stacji, zajezdni, przystani lub w każdym porcie trasy, na której rzecz zgubiono, na przeciąg co najmniej sześciu tygodni wyciągu z wykazu z oznaczeniem rzeczy znalezionej.

Należy przeprowadzić także inne poszukiwania, jeżeli jest to wskazane lub potrzebne ze względu na szczególną wartość rzeczy, jej właściwości i cechy oraz okoliczności, w jakich została znaleziona.

§ 13. Kierownictwo, które przechowuje rzecz lub przekazało ją na składnicę, obowiązane jest do udzielania wszystkich potrzebnych wyjaśnień osobom, zgłaszającym prawa do rzeczy znalezionej.

§ 14. Rzecz albo sumę przyjętą lub cenę uzyskaną ze sprzedaży należy wydać:

- 1) osobie, którą rzecz zgubiła, właścicielowi lub innej osobie uprawnionej do odbioru, jeżeli znalazca nie żądał znaleźnego lub oświadczył zgodę na wydanie,

- 2) znalazcy, który uczynił zadość swym obowiązkom, z upływem trzech lat od daty znalezienia, jeżeli w trzechletnim terminie nikt nie zgłosił praw do znalezionej rzeczy albo jeżeli ten, kto je zgłosił, zgodził się na wydanie rzeczy.

§ 15. Zgodę wymienioną w przepisie poprzedzającym zastępuje wyrok prawomocny.

§ 16. Jeżeli w ciągu trzech lat po otrzymaniu doniesienia o znalezieniu rzecz nie może być wydana dlatego, że uprawniony do odbioru lub znalazca mimo wezwania jej nie odbiera, albo pobyt ich nie jest znany, kierownictwo właściwe może rzecz sprzedać.

§ 17. Koszty przechowania i sprzedaży rzeczy, jej utrzymania w należyтым stanie oraz poszukiwania obciążają uprawnionego do odbioru. Koszty te kierownictwo pokrywa z sum pieniężnych przyjętych na przechowanie lub uzyskanych ze sprzedaży.

§ 18. Wydanie rzeczy następuje dopiero po zapłaceniu kosztów wymienionych w paragrafie poprzedzającym. Jeżeli uprawniony do odbioru lub znalazca mimo wezwania kosztów tych nie płaci, właściwe kierownictwo uprawnione jest do sprzedania rzeczy i do pokrycia kosztów z uzyskanej ceny.

§ 19. Spieniężenie rzeczy w myśl niniejszego rozporządzenia odbywa się przez sprzedaż publiczną.

§ 20. Szczegółowe instrukcje Ministra Komunikacji określają sposób sprzedaży publicznej, przesłanki i porządek przechowywania znalezionych rzeczy na składnicach oraz wykonywanie pieczy nad rzeczami pozostawionymi w urządzeniach komunikacji publicznej.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świętkowski

Minister Komunikacji:

w z. Zygmunt Balicki

1	2	Znalezienia		Data			Znalezcy		Sprzedaży		Data		14	15	Data		Odbiorcy		20
		3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13			16	17	18	19	
Numer biczący	Oznaczenie rzeczy	miejsce	czas	do- nie- sie- nia	odda- nia rzeczy przez zna- lazcę	otrzy- mania przez kie- row- nika	nazwi- sko	adres	data	cena	wy- wie- sze- nia u- ciagu	inne- go po- szuki- wania	Ządane znależne i nakłady znalezcy	Nakłady przedsię- biorstwa	wydania	prze- kazania na składni- ce	nazwi- sko	adres	Uwagi

Załącznik do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwo-
ści z dnia 25 października 1948 r. (poz. 428).